

PROSTOR

Květen—červen 2017

Na fotce ze zkoušky souboru *Cimrman Brass Band* stojí za svými pulty zleva: Adam Valenta, Michal Chovanec, Tomáš Basl, Adam Červenka, Adam Kotal, Jitka Hejzková, Marek Stolarik, Jaroslav Lehoczky a Vítek Novotný. Spolu s nimi se vyfotografoval i jejich pan učitel a současně vedoucí orchestru Jan Kovář. Na fotografii chybí trumpetisté Ondřej Kolář, 13 let a Karel Brtník, 10 let a tubista Petr Břeň, 15 let (jediný je žákem ze třídy pana učitele Bohumila Polívky).

Rozhovory před prázdninami

Seznamte se s žáky, kteří byli v končím školním roce nejúspěšnější

Orchestr Cimrman Brass Band získal v krajské soutěži orchestrů v M. Lázních v 0. kategorii 1. místo. V postupu do kola celostátního jim zabránil dle vypsanych regulí nižší věkový průměr členů orchestru, nežli je požadováno. To bylo jistě dáno také tím, že nejstarší odešli a orchestr doplnili žáci ještě hodně mladí. Určitě jim však držíme palce aby, až za rok o něco v průměru „zestárnou“, přivezli cenné trofeje i z celostátních klání. Stručně je představíme:

Jitka Hejzková, 10 let

Jediná dívka, která je členem skupiny Cimrman Brass Band hraje 3 roky na trubku. Tento nástroj jí velice baví a ráda by se stala muzikantkou. Chodí do páté třídy na Základní školu ve Františkových Lázních. Mezi její zájmy patří hudba, kreslení a čtení knížek.

Marek Stolarik, 11 let

Statný chlapec plný energie, který nedá ani ránu bez hudby. Tři roky hrál na zobc. flétnu a čtyři roky hraje na trubku. Chodí do páté třídy na Základní školu ve Františkových Lázních a jeho oblíbeným předmětem je hudební výchova. Hudba však není jeho jediným zájmem. Ne-

LÉTO

Celou zimu se těšíme na to, až přijde jaro. Jaro, kdy všechno se konečně probudí a rozkvétá... Přijde mi to spíš jako zástěrka pro léto. Od konce letních prázdnin se těšíme na další rok, na další konec školního roku a zasloužené prázdniny. Jaro je jen most mezi zimou a létem. Neznám skoro nikoho, kdo by neměl rád léto, i když bývají vedra a dusna. Přesto si každý na léto najde to svoje, ale asi nejvíc si najdou na slunečných dnech malé děti a teenageři, kteří nemusí chodit do školy.

Léto má spoustu přezdívek a naplňuje všechny. Čas lásek, dlouhé dny zalité sluncem, nekonečné koupání se v bazénech nebo jezerech. To všechno je léto. Každý si pamatuje alespoň na jedno léto, kdy byl víc venku než doma, protože bylo obrovské teplo. Jedl velké měsíce melounu a šťáva mu tekla po bradě. Já osobně mám na léto nejkrásnější vzpomínky třeba na vodní bitvy a hromadu dalších zážitků. Letní lásky, které se často rozpadnou s koncem léta.

Přestože léto je krásné období, nese sebou i spoustu nástrah. Každý, ale teď myslím opravdu každý, se někdy spálil, chytil úpal nebo byl dehydrovaný. Ale přesto vždycky zůstanou krásné vzpomínky plné smíchu, které přebijí ty horší.

Zkrátka mi prázdniny a to všechno okolo přijde kouzelné. Spojuje lidi. Může to být táborová láska. Může to být jen večerní zapálení ohně, u kterého se všichni sejdou, aby si ugrilovali buřtu a povídali si. Je to čas, kdy si můžete venku na zahradě roztáhnout stan a usínat pod širým nebem posetém hvězdami nebo si po obědě sednout do sítě zavěšené na stromě a lízat nanuk. Válet se na pláži a upíjet z mnoha čerstvých osvěžujících koktejlů. Tohle všechno léto zahrnuje do své velké náruče. Jsou tu možnosti, které ani nedokážeme spočítat, co se dá o prázdninách dělat. Proto vstaňte do krásného slunečného rána a prožijte léto, jak nejlépe můžete. Až přijde příští rok další, už nebude jako tohle.

Kateřina Stárková

celý rok také píše vtipné články do školního časopisu Prostor. Marek ještě nepřemýšlel, kým by chtěl být, až vyroste, ale rozhodně by byl stále spojený s hudbou. Ovšem neměli bychom zapomenout taky na počítače a počítačové hry, které jsou doslova jeho vášní.

Tomáš Basl, 13 let

Nadaný trumpetista, který hraje už 5 let, se nejen zúčastnil orchestrální soutěže s orchestrem Cimrman Brass Band, dokonce se zúčastnil krajského kola soutěže sólistů a umístil se na 2. místě. Hra na trumpetu ho velmi baví a je velice spokojený s panem učitelem Kovářem. Chodí do sekundy na Gymnázium Cheb a jeho oblíbeným předmětem je informatika. O své budoucnosti ještě nepřemýšlel, protože má ještě spoustu času.

Adam Červenka, 13 let

Baví ho to, i když už párkrát přemýšlel o tom, že by skončil. Chodí do 7. třídy na Základní škole ve Františkových Lázních. Mezi jeho zájmy patří hraní počítačových her. V budoucnosti by se rád stal opravářem počítačů nebo by byl vydavatelem videoher.

Michael Chovanec, 16 let

Talentovaný mladík, který je v naprostém soužití s uměním. Hraje 4 roky na trubku, půl roku na klavír a 8 let na bicí. Tímto talentem v žádném případě nemrhá, naopak se účastní spousty soutěží. Umístil se v soutěži orchestrů s Cimrman Brass Bandem na prvním místě v krajském kole. Svoji budoucnost chce věnovat hudbě a stát se hudebním skladatelem. Mezi jeho zájmy patří také animace a rekreační psaní vlastní knihy.

Zpracovala Pavlína N.

Vítek Novotný, 8 let

Je nemladším členem orchestru, kde hraje na trumpetu. Na tento nástroj začal chodit před třemi lety, vybral si ho sám, ještě jako žáček z mateřské školy. V orchestru se mu líbí. V ZUŠ od září navštěvuje třídu pana učitele Jiřího Černého, kde se učí hře na bicí. Neumí prý říci, co ho baví víc. Obojí stejně. Bydlí v Nebanicích se starší sestrou Kristýnou (11) a mladší bratrem Kryštofem (6,5). Sestra hraje na klavír a bráška spolu s ním také na trumpetu. Do školy i na kroužky (Jiřík se zabývá orientačním během) je vozí tatínek.

Jaroslav Lehoczky, 9 let

Končí tento školní rok 4. třídu v ZŠ. Také on si trumpetu vybral sám, když na ZUŠ přišel poprvé jako ještě předškolák a od samého počátku je ve třídě pana učitele Jana Kováře. Proč zrovna trumpetu? Líbilo se mu to. Rodiče si přáli, aby se na něco učil hrát, ale nechali ho vybrat si. Rodiče na žádný nástroj nehrají, ale dědeček ano, na saxofon a klarinet. Z výběru Jardy měl radost a také mu trumpetu koupil. Čím by se jednou chtěl stát: Prý se to pořád mění, od malička chtěl být policista, pak kuchař, teď si myslí, že by bylo nejlepší stát se lékařem, aby pomáhal lidem.

Adam Kotal, 10 let

Už jsme se s jeho jménem setkali při prezentování

dřívějších úspěchů. Začal s trumpetou jako všichni tady ještě jako žáček 1. třídy a od začátku mu tento nástroj „šel“. Asi čtyři roky chodil na zpěv k paní učitelce Daně Staré, také chodil do dramatického oddělení. Z časových důvodů ale oboje zanechal, teď by si však rád od září 2017 přidal k trubce ještě hru na keyboard. Jeho snem je být jednou hudebníkem.

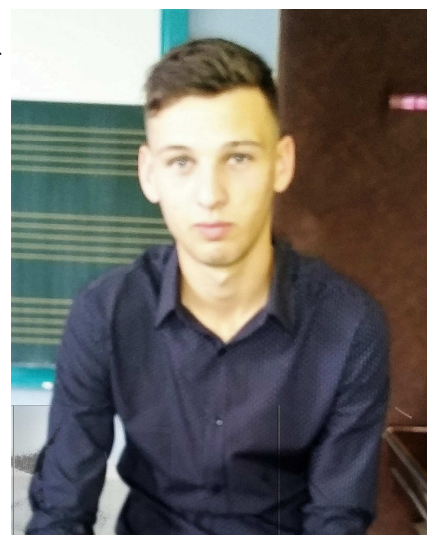
Adam Valenta, 12 let

Není v prezentování nejlepších žáků v našem Prostoru žádný nováček, může se právem chlubit už z minulosti mnoha úspěchy, jak v soutěžích ve hře na trubku, tak i jako zpěvák. Na trubku hraje od první třídy. Na tento nástroj „přesedlal“ ze zobc. flétny, ale vůbec nelituje. Trubka ho hodně baví, hraje rád, těší ho sólová hra, ale i hraní v orchestru. Adam ale letos stejně jako loni zabodoval ještě v pěvecké soutěži Karlovarský skřivánek, odkud si přivezl prvenství. Zpívat se učí ve třídě paní učitelky Soni Leškové.

Elektrická kytara, první místo v celostátní soutěži

Martin Polidar, 18 let

Absolvent 1. stupně hudebního oboru. Hraje 7 let na elektrickou kytaru a dva roky na bicí. Vyhrál 1. místo celonárodní soutěže – Hradecké guitarreando, v kategorii od 18 do 21 let.

Na tuto soutěž ho připravoval pan učitel Alexandr Kotlar.

Navštěvuje Gymnázium Cheb, kde patří mezi nejlepší studenty. Jeho nejoblíbenějším předmětem je biologie, ze které má v plánu i maturovat. Ještě není úplně rozhodnutý čím by chtěl v životě být. Po maturitě přemýšlí, že by šel studovat na konzervatoř, lákají ho ale i studia cestovního ruchu—a s ohledem na tu biologii si nakonec vybere veterinární medicínu.

Mezi jeho zájmy patří sport, hudba, divadlo, vaření a filmy.

Martin je velmi nadaný sportovec. Vysoký jachtař, který hrál pět let basketbal, s nímž už skončil, aby se mohl věnovat volejbalu, který hraje čtyři roky (i mimo trénink ho rád také hraje s přáteli). Samozřejmě každou volnou chvíli svého času využívá k návštěvě fitness studia.

Mladík není jen muzikant a zaneprázdněný sportovec, je to dokonce veliký milovník jídla. Jeho nejoblíbenější pochoutkou je vietnamský pokrm bún chà.

Jeho snem je být v životě hodně úspěšný, vystudovat, najít si dobrou práci, která ho bude naplňovat, mít dobré přátele, cestovat a poznávat a založit jednu rodinu. I přes tyto chlapcovy schopnosti mu stále něco schází, a to jsou sledující na instagramu. Kdybyste chtěli tohoto sportovce kontaktovat, tak ho sledujte na jeho profilu: @martinpolidar.

Krajské kolo soutěže ZUŠ ve hře na smyčcové nástroje Smyčce mají také vítěze!

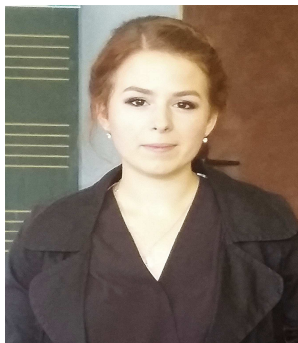
Absolutní vítězkou v I. kategorii ve hře na housle se stala **Agáta Gillarová**. Získala **1. cenu s postupem**. Je to žákyně ze třídy paní učitelky Zuzany Puchelové. Její portrét jsme však nemohli otisknout, termín rozho-
vorů jí časově nevyhovoval.

První místo s postupem si vybojovala svou hrou na housle další žákyně ze třídy stejné paní učitelky Zuzany Puchelové

Hana Maňkošová, 9 let, která soutěžila v 0. kategorii. Hanka chodí do 3. třídy ZŠ, ale na housle se začala učit hrát už v necelých 5 letech.

Nástroj jí vybrala maminka, ale je za to teď moc ráda. Neměnila by. Cvičí denně tak hodinu. Kromě toho ráda čte a tady na ZUŠ ještě chodí do výtvarné třídy na keramiku. Doma má dvouletou sestřičku Leničku. Čím by chtěla být? Nejdřív chtěla být doktorkou, ale asi by jí lákala víc práva.

Jana Vondráčková, 18 let.

Čerstvá maturantka.

V nejstarší IX. kategorii získala za hru na housle v krajské soutěži 1. cenu. Nedávno úspěšně odmaturovala na chebském gymnáziu. Podala si přihlášky na filozofickou fakultu

a fakultu sociálních věd, obor marketingová komunikace. Mrzí ji, že se pro velký počet zájemců nedostala letos na psychologii. Vlastně stále ještě přesně neví, co by jí nejvíce bavilo, co by si nejvíce přála studovat a poté se tomu věnovala jako svému povolání. Domnívá se ale, že ale během studia získá větší rozhled, a pozná, kterým směrem se bude ubírat.

Na housle hraje od svých 5 let, od počátku až do současné doby je žačkou paní učitelky Zuzany Puchelové. Na svém kontě má již řadu úspěchů i minulých let. Na podzim se dokonce hlásila na konzervatoř, ale pak si to rozmyslela.

Je členkou **Peškova komorního orchestru**, který vede její učitelka Zuzana Puchelová.

Hudba je pro ni hodně důležitá, ale zatím jen pouze jako velká záliba.

Anna Oslovičová, 7 let.

V nejmladší 0. kategorii získala za hru na violoncello v krajské soutěži 1. místo. Spolu s ní prý v téže kategorii soutěžilo sedm dětí. Je žákyní pana učitele Vladimíra Kubálka. Byla to její první soutěž – a hned takový úspěch. Anička teď končí 1. třídu na Svobodné chebské škole v Chebu. Nástroj si vybrala sama. Jinak se ještě učí hrát na zobcovou flétnu u pana učitele

Roberta Říšského, chtěla by pak přejít na klarinet. V Chebu na ZUŠ navštěvuje taneční obor u paní učitelky Jaroslavy Havlíčkové, a divadelní třídu paní učitelky Jarmily Markové. A teď začíná chodit také na balet k paní učitelce Victorii Doroshenko na ZUŠ Jára Cimrmana ve Františkových Lázních. Má toho hodně, přiznává maminka, která je rozhovoru přítomna. Anička si to však vybrala, baví jí to, nestěžuje si. Všechno stíhá. Má ještě sestru Marii, které je 11 let, která hraje na klarinet. Maruška má doma několik cen ze soutěží. Na rozdíl od své mladší sestry je prý více orientovaná na hudbu.

Natalie Drahá, 10 let. Vyhrála krajské kolo ve hře na kontrabas a zajistila si tím i postup do celostátního kola v Liberci. Je žákyní ze třídy pana učitele Bohumila Polívky, ke kterému chodí učit se hře na nástroj třetím rokem. Když se hlásila na ZUŠ, myslela si původně její maminka i ona, že bude chodit na klavír. Nakonec to ale bylo jinak, dnes hraje na kontrabas a vůbec téhle změny nelituje. Čím by se tahle budoucí žákyně 5. třídy (tam nastupuje po prázdninách) chtěla jednou stát? Možná to ještě bude jinak, ale teď chce být buď veterinářkou nebo pracovat někde na farmě. Práce se zvířaty by jí hodně bavila. Doma má psíka, křížence krysaříka s čivavou a kočku.

Magdaléna Branžovská, 10 let,

Získala 1. místo v I. kategorii ve hře na violoncello. Je žákyní ze třídy pana učitele Vladimíra Kubálka. Magdu ještě blíže představíme na další stránce, protože je rovněž mezi oceněnými výtvarníky. Na keramiku chodí do třídy paní učitelky Veroniky Černé, prozradíme, že je to její maminka.

Vítek Baláz, 11 let,

v krajském kole soutěže si ve II. kategorii za hru na kontrabas „vybojoval“ 2. cenu. Opravdu velmi pěkný úspěch. Hraje na tento nástroj 4. rokem ve třídě pana učitele Bohumila Polívky.

Pokračování na další straně

Vítěk se chtěl učit hrát na basu od začátku, ale byl to na něj v té době nástroj ještě velký, Zkusil harmoniku, ale jen povyroste, hned začal s kontrabasem, jak si to přál. Zatím by se jednou rád věnoval hudbě profesionálně.

Kromě hudby ještě rád a dobře hraje šachy, chodí ven s kamarády... A ve škole má v největší oblibě matematiku.

Sofia Lehotská, 8 let,

V 0. kategorii ve hře na housle získala 2. místo. Žákyně ze třídy paní učitelky Zuzany Puchelové. Chtěla hrát na klavír, ale problém trochu byl v nutnosti pořídit nástroj, který není zrovna malý. U zápisu zkusila flétnu, ale ta jí moc nešla. A tak jí nabídli, zda by nechtěla zkusit housle. A byla to dobrá volba. Sofie je ale i jinak všestranná, chodí k paní učitelce Jaroslavě Havlíčkové do Chebu na mažoretky, přibrala si ještě balet, ve Františkových Lázních chodí na výuku náboženství. A od září začne na ZUŠ Františkovy Lázně docházet k paní učitelce Soně Leškové do třídy pop. zpěvu.

Laura Dudová, 8 let,

Soutěžila také v 0. kategorii, hra na housle, kde získala 3. cenu. Žákyně paní učitelky Zuzany Puchelové.

Laura mne překvapila. Zatímco převážně většině dětí aspoň na samém začátku při vstupu na ZUŠ vybíral nástroj některý z rodičů, případně poradil učitel, Laurinka rozhodně řekla, že ona si

housle vybrala sama. Už když jí byly tři roky, jako očarovaná sledovala v televizi houslové koncerty, dokonce je vyhledávala a pak říkala mamince: Já chci být houslistka. Kromě toho však ještě navštěvuje balet, chodí na mažoretky a animaci.

Zuzana Dang, 9 let,

Soutěžila v I. kategorii, ve hře na housle, kde získala 3. místo. Žákyně paní učitelky Zuzany Puchelové. Vlastně je to i u Zuzanky stejné jako u většiny dětí. Začala hrát, když ještě chodila do mateřské školy. Také nástroj jí vybrala maminka, nebo spíše její teta, která maminku přesvědčila. Zuzance to bylo v té době

asi trochu jedno, ale brzo jí housle chytly tak, že by je už neměnila. O sobě nám řekla, že dokonce na housle ráda cvičí. Jinak jí ještě baví hodně věcí: kreslí, zpívá, nejraději prý české a anglické písničky. O prázdninách asi pojede do Prahy a jinak s rodiči na výlety.

Tereza Valíčková, 11 let,

Soutěžila ve III. kategorii, hra na housle, kde obhájila 3. místo. Žákyně paní učitelky Zuzany Puchelové. Je mladší sestrou Marie Valíčkové (dnes 18 leté), která také už jako malá přivážela ceny z různých soutěží. Na stránkách Prostoru byla představena několikrát. Jen na doplnění: Marie bude příští rok maturovat na chebském Gymnáziu a má namířeno na DAMU, chtěla by studovat herectví. Občas už i vystupuje s chebskými divadelníky. Ale zpátky k Terezce. Začala hrát na housle v 5 letech, ostatně jako většina dětí zde. Nebyla to však úplně její volba – nejprve ji oslovila harmonika, ale v době, kdy se hlásila, byl ten nástroj na ni ještě moc velký. Chtěla zkusit saxofon, občas si „zabrnká“ na klavír, ale housle jsou prostě housle. Dokonce uvažuje, že by se jim jednou věnovala profesionálně. To, že se umístila v kraji, na své první velké soutěži jako třetí, ji překvapilo. Prý takové pěkné umístění nečekala. A má ještě jiného koníčka? Ano, hned několik koníčků. Jezdí do Nebanic, kde si ráda na koních zajezdí. Taky ráda jezdí na kole a vůbec ráda sportuje. Sestra je pro ni vzorem, hlavně v oblékání.

Krajské kolo soutěže přineslo uznání mladým výtvarníkům

David Böhm, 19 let

je absolventem 2. stupně výtvarného oboru, je ve třídě paní učitelky Veroniky Černé. V krajském kole soutěže – výtvarný obor – konané v Chodově získal ve IV. kategorii **Stříbrné pásmo s postupem**. Vítězná práce nese název „Hra barev“. Výsledky z celostátního kola ještě nezná. Na ZUŠ Jára Cimrmana ve Františkově dochází od svých 6 let. Začínal na zobc. flétnu, ale to nebyla „jeho parketa“. Oslovila ho však hodně keramika – a u té zůstal. Nejprve ho učil pan učitel Jan Branžovský, kterého nahradila Veronika Černá. Jinak letos zdárně odmaturoval na chebském gymnáziu a je přijat na Fakultu informačních technologií ČVUT Praha. Keramice by se rád věnoval jako svému koníčku, rád by i pokračoval na ZUŠ jako dospělý, ale sám ještě neví, zda to půjde časově zvládnout.

Dalšími úspěšnými výtvarníky jsou:

Jan Phi, který ve III. kategorii získal ve stejné krajské soutěži rovněž **Stříbrné pásmo v s postupem**. Také Jan je žákem paní učitelky Veroniky Černé.

Konečně **Stříbrným pásmem s postupem byla oceněna společná práce 16 žáků** ze třídy paní učitelky Simony Janků.

Magdaléna Branžovská, 10 let,

Získala v krajském kole bronzové pásmo za bustu Karla IV. Prozradme, že je z rodiny umělecky založené. Jak otec Jan Branžovský, tak i maminka Veronika Černá jsou keramici, oba učili a učí na zdejší ZUŠ Járy Cimrmana. Nyní Majda, jak jí říkají, chodí do třídy ke své mamince. Nemůže si stěžovat, mamka je prý stejně dobrá učitelka jako maminka. Za vymodelovanou keramickou bustu Karla IV. vyhrála výtvarnou část Literárních Františkových Lázní a vysloužila si umístění v bronzovém pásmu v krajském kole soutěže výtvarníků spolu s dalšími žáky ze třídy své maminky.

Kromě hry na violoncellu (viz předchozí stránka) má další aktivity. Dochází k paní učitelce Victorii Doroshenko na balet a k panu učiteli Danu Černému na Animaci. Má-li čas, hodně čte. Čím by chtěl být? Je to jistě brzo, ale prozradila nám, že by se chtěla stát jednou virtuóskou ve hře na violoncello.

Má ještě mladší sestru Beatu (8 let), která hraje na trumpetu ve třídě pana učitele Jana Kováře.

Jiří Kába, 9 let

Chodí do 3. třídy na ZŠ Františkovy Lázně, jinak je rovněž žákem keramiky ze třídy paní učitelky Veroniky Černé, kam začal chodit od svých čtyř let. Ještě jako předškolákovi se mu právě tato činnost líbila nejvíc, a stále ho to baví.

V krajském kole stejně jako Magdalena získal bronzové pásmo za bustu Josefa Čapka. Ta je teď vystavena spolu s ostatními díly v Městské knihovně ve Františkových Lázních. Maminka nám na svého syna prozradila, že už pomalu nemají doma kam jeho keramické výtvořiny dávat, ale chtějí-li jim podarovat příbuzné nebo přátele, Jirka se s nimi jen velice nerad loučí. Svěřil se nám, že ani nedokáže říci, co z těchto svých děl má nejraději. Všechny. Jinak také sportuje: plave, jezdí na kole, chodí do kroužku horolezectví. Zatím je jedináček, ale brzo by měl přijít na svět sourozenec. Prý to bude pravděpodobně bráška, a měl by to být taky keramik.

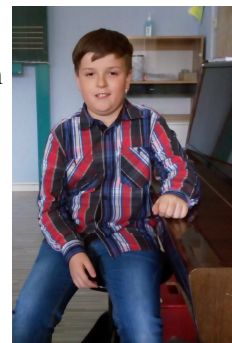
Bronzová pásma si z krajské soutěže z Chodova dále přivezli tito další žáci paní učitelky Veroniky Černé: **Filip Kyncl** (II. kategorie), **Zdeněk Matoušek** (II. kategorie), **Lucie Jandová** (II. kategorie) a **Daniel Farkaš**, (III. kategorie). **Daniel**, který je rovněž žákem pana učitele Dana Černého ve třídě Animace nastupuje na **Střední odbornou školu multimediální a propagační tvorby Praha, s.r.o. - obor Filmová a animáční tvorba**.

V Kraslicích, v krajském kole kytaristů, si naši žáci také vedli výborně

Tomáš Pavelka, 9 let

Stal se v 0. kategorii vítězem krajské soutěže. Byla to jeho první velká soutěž v životě, a hned takový úspěch. Tomáš hraje na kytaru 2,5 roku, nástroj mu vybrala maminka a doporučili i ve škole. Původně si sám přál a zkoušel trumpetu, ale nakonec zvítězila kytara, a to do té míry, že hru na ni pokládá za svůj koníček. Učí se ve třídě paní učitelky Soni Kozákové. Kromě hudby ještě Tomáš od malička obdivuje traktory a hraje fotbal. Zatím váhá, jestli by ho víc bavilo být traktoristou nebo fotbalistou. Možná taky hudebníkem. Uvidí prý, jak to všechno bude. Jinak se stará o zvířata, doma má psa i kočku.

Jan Kuchař, 9 let

Další z úspěšných kytaristů je rovněž ze třídy paní učitelky Soni Kozákové. Honzík přivezl z krajské soutěže v 0. kategorii ocenění za druhé místo. Na ZUŠ přišel ještě jako předškolák, stejně jako většina zdejších žáků.

Trochu se „porozhlédl“ a protože mu jak sám říká Ježíšek nadělil pod stromeček ten rok opravdickou kytaru, zkusil to s ní. A vydržel. Kromě kytary se hodně zajímá i o sport. Atletiku, basketbal, plavání. Co ho baví nejvíc? Čím by byl jednou rád? Honza ani na chvíli neváhá: Rád by měl jednou vlastní kapelu. Prozradme ještě že má starší sestru, která taky hraje na kytaru, ale letos prý nesoutěžila.

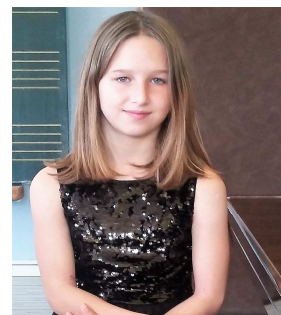
Kytarové kvarteto, 1. místo v krajské soutěži

ve II. kategorii. Jde o žáky a žákyně ze třídy pana učitele Alexandra Kotlara. Kvarteto tvoří dvojčata

Šárka a Markéta

Musilovy, 10 let.

Děvčata se snaží odlišovat oblečením i účesy (Šárka má na sobě šaty s flitry a kratší vlasy a Markéta je na fotce s tmavou květinou v dlouhých vlasech), ale také tím, že zatímco Šárku cvičit baví, Markéta přiznává, že jí moc ne. Obě chodí k panu učiteli Alexandru Kotlarovi od 5 let. Volba nástroje byla předurčena tím, že tatínek děvčat, sám amatérský muzikant, je kamarád pana Kotlara, a tak rozhodl, že holky začnou chodit k němu. Krajská soutěž, kde získaly první místo, byla jejich první velká soutěž v životě – a hned takový úspěch. Bydlí v Nebanicích, tatínek pracuje jako hasič a maminka jako knihovnice, ale zároveň se starají o farmu s mnoha zvířaty.

Rodina vlastní 6 koní, (každá z dvojčat má jednoho), také krávy, ovce, dva psy, dvě kočky... holky to moc baví, rády pomáhají a rády se starají hlavně o koně.

Šárka by jednou chtěla být veterinářkou, Markéta si zase chce vybrat takovou školu, kde by se učila pečovat o koně, trénovat je a jezdit s nimi na závody.

Druhou dvojicí kvarteta jsou kluci, a to **Zdeněk Matoušek, 10 let a Jakub Holota, 11 let.**

Zdeněk je z Fr. Lázní a Kuba z Chebu, přijet na rozhovor jim z časových důvodů nevyšlo.

Tanečnice uspěly s Louskáčkem na mezinárodní soutěži v Selbu

Martina Ngo, 14 let

Je z Chebu, kde nyní končuje 8. třídu na 2. základní škole. Na taneční obor na ZUŠ Jára Cimrmana Františkovy Lázně k paní učitelce Victorii Doroshenko chodí teprve rok. Zaujal ji klasický balet, ale má ráda také moderní tanec. Těžko říci, co víc. Svěřuje se, že vlastně tančí pořád, snad od doby, kdy se naučila chodit. Chodívala jako malá asi dva roky na kroužek Street Dance do chebského Domu dětí Sova, ale tenkrát jako holčičku ji to tam moc nebavilo. Pak se hlásila ke studiu na Taneční centrum v Praze, ale jí nepřijali. Má však stále jasno, chtěla by se jednou věnovat tanci. Určitě se bude hlásit znovu, ale pokud by to nevyšlo, nastoupila by na gymnázium - a věří, že to jednou vyjde. Letos na Mezinárodní soutěži „Dance World Cup“ pořádaném v Selbu SRN se spolu s dalšími třemi tanečnicemi juniorského baletního kvarteta františkolázeňské ZUŠ umístila na 3. místě. Dalšími tanečnicemi byly: **Tereza Ševčková, Darya Bondareva a Yelyzaveta Sushynska.**

V soutěži ve hře na klavír Jan uspěl i v celostátní soutěži. Výborná umístění v kraji.

Jan Martin Theiß, 8 let,

V kraji: I. kategorie, 1. místo s postupem. Chodí do třídy pana učitele Vladimíra Hrinika. Jan Martin navštěvuje druhou třídu, je výborný žák a snad na něj můžeme prozradit, že je „doma“ v češtině stejně jako v němčině (jeho tatínek je Němec, maminka Češka) a Jan od malička ovládá oba jazyky. Ještě chodil do mateřské školy, když ho maminka přivedla na ZUŠ

Járy Cimrmana a on se začal učit hrát na klavír. Na rozdíl od staršího bratra Daniela (10 let), který je více technicky zaměřený. Jana hudba hodně baví, má zjevný talent. Rozhodně však neseď celých dní jen u nástroje. Pochlubil se, že taky jezdí na kole, plave a navštěvuje kroužek juda a docela rád maluje.

Jan Martin Theiß v ústředním kole soutěže v Praze, získává čestné uznání II. stupně.

Ha My Nguyen (Pavlína), 14 let,

Soutěžila ve III. kategorii, získala 2. cenu v krajské soutěži. Je žákyní ze třídy paní ředitelky Miroslavy Peškové. Začala jako čtyřletá (Pavlína to s vtipem sobě vlastním komentuje slovy: „Seděla jsem na tříkolce, a jak jsem si tam tak dřepěla, tak mne rovnou posadili na třínohou židličku ke klavíru. No a sedím tam pořád...“). Vybrala jí to maminka, a ona nelitovala. Je pravda, že někdy je dost vytížená jinými povinnostmi, takže to s tím cvičením nebývá slavné. „Netoužím stát se profesionální klavíristkou, ale určitě mne hudba a klavír budou provázet životem dál, jako velká záliba i potřeba,“ říká. Tento letošní úspěch není jejím prvním—a určitě ani posledním.

Je studentkou chebského gymnázia a pokud se bavíme o tom, co by jednou chtěla studovat, nemění to. Na prvním místě jsou u ní stále práva, advokacie.

Pavlína také od svých 9 let navštěvuje třídu tvůrčího psaní, a letos si na své konto také připsala úspěch v **celostátní soutěži Rosteme s knihou. Její úvaha byla oceněna čestným uznáním (umístila se ve své kategorii mezi prvními deseti nejlepšími: cena za 4.-10. místo).**

Linda Phanová, 18 let,

Nejstarší X. kategorie, také 2. cena v kraji, žákyně paní ředitelky Miroslavy Peškové. Hraje od svých šesti let a za tu dobu získala už za hru na klavír řadu ocenění,

Jak však pokračovala její studia na gymnázium v Chebu, stále obtížněji se jí stejně jako Pavlíně prý dařilo najít si čas na nezbytná cvičení, bez kterých se hra na žádný nástroj neobejde. Klavír je a zůstane její velkou životní zálibou, velice si váží své učitelky paní Miroslavy Peškové, která jí hodně naučila. Chce se ale v budoucnu věnovat studiu lékařství.

Pohádka na vylosovaná slova:

Králík

Smrtka

Obleček pro panenku

Žil byl jednou jeden králíček, který miloval, když mohl nosit panenkovské oblečení. Nevadilo mu, že to byly oblečky pro panenky. Hlavně, že mu to bylo. Jednoho dne šel s paničkou Verunkou do obchodu, kde mu chtěla koupit hustý svetr se smrtkou. Když přišli do prodejny, tak tam ten svetr měli, jenže byl v mnohem menší velikosti, nežli králíček měl. Když si ho oblékl, tak ho to skoro uškrtlo, málem se poblíkal a nemohl v tom vůbec chodit. Nakonec ale asi po půl hodiny tu správnou velikost našli.

Když přijeli zpátky domů, Verunka natrhala ze zahrady pro králíčka lístky od pampelišek. Verunka měla celozrnou bagetu s mandlovou paštikou a králíček, jak už víte, měl ty pampeliškové lístky. Nakonec si oba dva na vynikající večeri pochutnali.

Naty Lešková

Hele, nekousneš mě...? Chceš taky natrhat pampeliškové lístky?

Žila byla holčička, která se jako malá opila červeným vínem tak, až se jí kůže zbarvila do červena, a k tomu se stala alkoholičkou. Proto jí začali říkat červená Karkulka. Jednou jí maminka oznámila: „Babička je nemocná, potřebuje donést vodku, víno a tenhle koňak.“

Karkulce se už sbíhaly sliny. Maminka jí nakázala, ať se zase neopije jako minule. Karkulka vše odkývala a vyšla. Bohužel nevěděla, že maminka pověřila myslivce, aby jí hlídal. Když byla Karkulka v půli cesty myslivce zakopl, spadl celou vahou na zbraň, a ta vystřelila. Karkulka úlekem nadskočila a běžela k myslivci: „Málem jste mě zastřelil, chlape!“

Myslivec se na ni podíval a říkal si v duchu, jaký je to tupec. Karkulka si sedla na pařez, vytáhla vodku a nabídla myslivci. Ten to ochotně vzal, pili, pili, až se oba opili. „Ty, Karkulko, já už zapomněl kam jsi to šla.“

„No k babě přece!“

„A kde bydlí?“

„Támhle,“ ukázala na les, a vlk který je celou dobu pozoroval, toho využil a pádil směrem, kam Karkulka ukázala. Když vlk dorazil, vykopl dveře a srazil těmi dveřmi babičku zrovna, když krájela maso na guláš. Nůž spadl špičkou nahoru, a tak zůstal.

Vlk babičku sežral a lehl si do její postele. V ten moment tam vtrhla opilá Karkulka s myslivcem.

„Babi“ povídá Karkulka. „Měla jsem ti přinést vodku a ještě něco, ale to si už nepomatuju.“

Vlk udiveně koukal na Karkulku. Nevěděl, co jí má odpovědět. Najednou ho Karkulka stáhla z postele a volala: „Zatancujeme si.“

Jak se vlk bránil, zakopl o postel a spadl břichem přímo na nůž. Přitom si rozpáral břicho. Z břicha vylezla babička, Karkulku i myslivce přetáhla lopatou po hlavě aby usnuli a prospali se. Mezitím babička stihla dojít za maminkou a říct jí, co se stalo. Maminka přišla do chaloupky a hned oběma dala napít ten nejvíc nechutný lektvar, a dávala jim ho tak dlouho, dokud nepřestali s alkoholem.

František Opelt

Úplně praštěná pohádka

Byla jednou jedna Sněhurka a ta měla kouzelný mobil. Jednoho dne se ho zeptala: „Mobile, mobile, kdo v zemi zdejší udělá nejlepší selfie?“

Mobil odpověděl: „Tvoje macecha.“

„Cože? To je hloupost. V její době ještě nebyl ani počítač, tak jak to, že dělá a má lepší selfie než já?“ Sněhurka se naštvála a chtěla macechu zabít nebo jí aspoň znemožnit dělat selfie. Nejdříve jí chtěla rozřezat selfie tyč, ale zjistila, že ona ji nemá. Potom jí zase chtěla v noci postavit vysokou zeď před jejím domem, aby měla pořád tmu (macecha se totiž odstěhovala do hor), ale to taky nepomohlo. Ještě zkusila roboty, ale zrovna přišlo (aneb KARMA).

Když už jí došly nápady, tak se koukla na E-bay a našla v nabídce otrávené jablko (výprodej, sleva 99 %). Byl to sice zastaralý způsob, jak se jí zbavit, ale zkusit to mohla. Takže když jí po 10 letech to jablko konečně poštou přišlo, položila ho maceše na noční stolek. A kdo to nečekal, tak to udělala v noci. Ráno, když macecha viděla červené jablko, hned si vzpomněla, že chtěla Sněhurce upéct jablkový koláč. Bez odkladu se pustila do práce. Když bylo hotovo, macecha se snažila dostat do paláce. Nejdříve jí nechtěli strážci pustit, ale ukecala je. Nakonec vstoupila, nabídla Sněhurce a obě dvě si daly do nosu. Po jídle se Sněhurka zeptala na jablko. Macecha odpověděla, že jedno našla na nočním stolku a že z něj upekla ten koláč. Najednou Sněhurka strnula, a macecha taky. Obě dvě zemřely skoro naráz, a nejlepší selfie v zemi zdejší od té doby dělá Otakárek Javor. Mobil se radoval, že je volný.

Zazvonil zvonec, pohádka je konec.

P. S. Po napsání téhle pohádky vypravěč dostal panickou hrůzu z jablek a vzkazuje vám: „Děti jezte raději banány a ananasy a jiné zámořské ovoce, ale hlavně nejezte nic zdejšího.“

Ladislav Sudek

Proč nemám ráda pohádky...

Už od malička jsem neměla pohádky moc ráda. Většinou jsem koukala s mamkou na seriály jako Rodinná pouta nebo Ordinaci. Kdekdo by mohl říct, že to pro tak malé dítě není dobré, protože děti ještě nejsou vyzrálé na problematiku vztahů, lásky, rozvodů a toho všeho, co dělá seriál dramatickým a zvyšuje sledovanost.

Myslím si ale, že mě to nijak nezkazilo ani nepoznamenalo. Možná naopak. Zjistila jsem (a nejen z filmů), že svět není dokonalý. Život není pohádka. Všechno nekončí dobře. Všechno nemá šťastný konec.

Až budu mít já děti, samozřejmě jim dovolím koukat na pohádky, když je to bude bavit a zajímat. Ale nechci, aby moje děti žily v iluzi, jak je všechno pohádkové. To prozření do reality je tím méně bolestné, čím dřív se to dozvíte.

Jsem ráda za svoje dětství. Nemyslím si, že by mě o něj někdo připravil. Možná jsem přišla o iluze. Jenže iluze jsou na nic. Děti nenosí čáp. Děti neodnáší čert do pekla a mamčinina kamarádka má také normální jméno, není to žádná teta. Opravdová teta je jenom mamčinina sestra. Mamčininy kamarádky jsou možná fajn, ale nejsou to vaše tety. Moc mě mrzí, když tohle dnešní děti neví. A nevěděly to ani děti v mém okolí, když jsem byla malá.

Ale proč? Protože láska a milování jsou špatné? Nemravné, když musí děti nosit čáp? Protože rodičům hraje do karet, když můžou dítě postrašit čertem? Protože neexistující postavička má pro ně větší výchovnou moc nežli rodiče?

Ubohost... Protože se špatně vysvětluje, že tahle paní se nejmenuje stejně jako ta ze sousedství a je snadnější označit ji jako tetu? Protože na naše děti nemáme čas? Protože si ho neuděláme? Není to dnešní doba, jsou to dnešní priority.

Tak jděte a posad'te vaše děti před televizi, pusťte jim pohádku a věnujte se sobě. Je přeci jedno, že oni vyrůstají ve lži. Chráníte je? Před čím? Před pravdou? Před podobami lásky? Proč? Je to tak moc špatné, že by to vaše děti mohlo poznamenat?

Nepoznamená. Posílí.

Šárka Rubášová

Tak hurá do léta! Ať žije koupání, slunění, odpočívání...

Co může být lepšího? No přece prázdniny!

Mrakodrap v Řáholci

To byl jednou jeden takový malý skřítek Štístko. Dočista normální člověk, jen malý. Měl malá chodidla, na kterých nosil plátěné hnědé botky. Kráčel si v poli mezi zlatými klasy pšenice v zeleném kabátku a hnědé čepičce. Vypadal úplně jako malé dítě, ale dítě už dávno nebyl. Nesl přes rameno na klacku zavěšený malý červený šátek, ve kterém měl tvarohové buchty. Cestoval z daleka, byl na místech, že byste ani neřekli, že právě tady by se mohl objevit skřítek. Nikdy nevěděl, kam právě jde. Prostě šel přímo za nos a kam ho srdce táhlo. A tak v tom putování došel až sem. K lesu Řáholci.

Stál u lesa a hleděl do něj. Od okraje se mu les zdál prázdný a smutný, ale když pokračoval dál po pěšince, uviděl ten krásný lesní život. Zrzavé veverky běhaly z jednoho stromu na druhý a honily se za oříšky. Ježci si kutáleli ovoce na zimu do svých skrýší tak rychle, že málem jeden přejel jablkem Štístkovu nohu. „Bacha! Kam to kutálíš!“ vykřikl Štístko na něj našťavně.

„Promiň, ty nejsi zdejší, že?“ zeptal se ježek. Na to Štístko jen zakroutil hlavou. Potom sám položil otázku: „Nemáte tu něco, jako hotel?“ zeptal se směle ježka „Cože to?“ nechápavě se ptal ježek „No, hotel.“ zopakoval Štístko, když v tom okolo plachtila vzduchem víla Anežka ve svých krásných, čistě bílých šatičkách. Ježek ji hned zastavil. Víla přistála a ježek jí o překot vysvětloval, že je tady nějaký blázen a žádá o nějaký hotel. Anežka se musela smát. Měla takový jemný krásný smích a hned ježkovi začala vysvětlovat, co to vlastně ten hotel je. Ježek se na ni díval s podivním. Věděl, že Anežka je hodně sečtělá, ale nevěděl, že toho ví až tolik. Víla poslala ježka, ať jde dál, že to s tím ‚bláznem‘ vyřeší sama.

„Ty už jsi někdy viděl hotel?“ ptala se a byla přitom hodně zvědavá. Tohle ji moc zajímalo. Zajímaly ji věci, které tady v Jičíně nejsou a lidi je neznají, věci, které jsou třeba na míle daleko, někde v dáli za horami.

„Ano viděl. Vy tu nemáte hotel?“ zeptal se zase udivený skřítek Anežky

„Ne, nemáme, ale v dole v Jičíně je hostinec. Nebo mů-

žeš přespat u nás,“ navrhovala radostně Anežka
„Kde že to vlastně jsem?“ zeptal se Štístko
„V lese Řáholci, u Jičina.“

Štístko se zamyslel, nikdy sice neměl někam přesně namířeno, ale vždycky chtěl dojít do nějakého velkého města. Už byl v Paříži, v Londýně, v Pekingu, v Egyptě, v Istanbulu, v New Yorku a dokonce i v Moskvě. Byl to velký cestovatel, byl snad všude a tentokrát chtěl navštívit Prahu, ale nějak se mu to zvrtilo. Když to vysvětloval Anežce, tak ta jen s napětím poslouchala. O těch městech už četla, ale nic moc o nich nevěděla, a tak se spolu dali do řeči. Štístko jí vyprávěl o svých cestách a Anežka mu ukazovala Řáholec. Nevynechala ani návštěvu u svého dobrého velkého kamaráda Rumcajse. Štístkovi se tady tak líbilo, až úplně zapomněl na Prahu. Všiml si všeho, co mu Anežka ukazovala a místy si všiml Anežky samotné. Nakonec Štístko přespal v chaloupce.

Ráno bylo krásné, slunečné. Ptáčci zpívali, žáby kuňkaly u studánky a cvrčci bzučeli v stéblech trávy. Viděl tu krásu ranního lesního ruchu, jak si všichni pomáhají, dovádějí a baví se. Líbilo se mu to, jen nechápal, proč jsou tady tak zaostalí.

„Anežko, proč tady není nějaké obchodní centrum anebo mrakodrapy?“ zeptal se Štístko

„Cože? Mrakodrapy? Ty jsi někdy slyšel o mrakodrapech? Já jsem bohužel o nich jen četla, ale vždycky jsem si je přála vidět na vlastní oči,“ vzdychla Anežka.

„Já je viděl, právě v New Yorku, tam jsou největší! A myslím, že tady by ani tady nevypadaly blbě. Mohli bychom třeba jeden postavit támhle v té hluboké jámě.“ navrhnul Štístko

„A jak vlastně vypadá?“ ptala se Anežka
„To je takový vysoký, ale opravdu vysoký dům. Dosahuje pomalu až k mrakům a má tisíce pater. Proto se mu taky říká mrakodrap... ale počkej, možná bych ti mohl ukázat fotku.“ Běžel do chaloupky a hned ke svému šátku. Chvilku v něm štrachal, až vytáhl foťák. Ukázal Anežce spousty fotek z celého světa, také mrakodrapy. Anežka z toho byla uchvácená, nikdy takovou krásu neviděla. Neměla nic proti výstavbě vysokého mrakodrapu.

Svolala schůzi celého lesa a společně s Štístkem jeho obyvatelům vysvětlovali výstavbu mrakodrapu. Zvířátka a jiná stvoření nebyla přímo pro, ale proti taky nebyli... Tak se brzy pustili do díla. Stavěli základy z kamenů, a pak na ně stavěli dřevěná polena jako zdi. Štístko si sice představoval trochu jiný materiál, ale říkal si, že tady to pro začátek stačí. Všichni nosili a stavěli, ale propast byla dost hluboká, a tak se to šlo ztěžka a velmi pomalu.

Jednoho dne si vykračoval lesem Rumcajse. Za pochodu si broukal a sháněl nějaké dřevo. Zarazilo ho, jak je celý les zprahlý a prázdný. Slyšel šumění listů, dokonce i svůj krok. Někde v dálce pak zaslechl takové divné vzdychání. Ozývalo se to z jámy. Přišel k ní, a tam na dně spatřil všechna zvířátka, jak tahají klády dřeva a staví cosi jako vysoký dům. Víla se Skřítkem tam pobíhají a pomáhají, kde se dá. Vážou nebo tlučou dřevo k sobě. Všechno se jim tak kývá a houpe, jak to mají vratké.

„Co to tady stavíte???“ smál se Rumcajs

„Nevidíš? Stavíme mrakodrap!“ upřesnila to Anežka

„Cože mrakodrap? Tady? A v jámě?“ divil se Rumcajs

„Bude to tu stejný a krásný jako v New Yorku!“ volala na něj Anežka z jámy

„Vy jste se snad zbláznil. Koho to napadlo stavět mrakodrap tady, v našem lese?“

„Mě! Proč jako?“ ozval se Štístko

„Vždyť je to naprostá hloupost stavět mrakodrap. Za prvé vám to očividně nejde, a za druhé, přemýšlel někdo, jak to tady bude vypadat?“

V tom všechna zvířátka nechala práci a začala přemýšlet. Viděla spoušť, co natropila—a žádný výsledek. Jediným viditelným „úspěchem“ celodenní dřiny byla hromada dřeva, která vzdáleně připomínala kužel. Nemusel ani silněji foukat, stačilo zavanout a už se hromada dřeva kymácela ze strany na stranu. Všem docházelo, jakou hloupost vyvádějí. Nebyli ale naštvaní na Štístka ani na Anežku, spíš jen na sebe, že se nechali tak strhnout. Najednou se začali všichni smát. Nejvíce Rumcajse.

A tak to dopadlo s mrakodrapem v jámě?

Všichni zanechali práce a vrátili se zpátky do svých lesních životů. A mrakodrap? Tak ten pokud nespádl za bouřky či větru, tak tam možná stojí do dnes.

Kateřina Stárková

Vodácké „ahóóóój...“ pod mostem v Lokti.

O perníčkové chaloupce

Vždycky chodili na dříví Jeníček a Mařenka se svým tatínkem. Tentokrát se ale vydali sourozenci sami. Maminka i tatínek byli nemocní. Už tam byli přeci mnohokrát, nemůžou se ztratit. A tak se děti rozloučily se svými rodiči a zavřely za sebou dveře. Zpívaly si různé písničky, poskakovaly, prostě blbly. Náhle uprostřed lesa ucítily sladčoučkou vůni čerstvě upečených perníčků. Neváhaly a vůni následovaly. Narazily na chaloupku. celou z perníčků. Jeníček si chtěl kousek ulomit, ale...

„Chlapečku, chlapečku, nedělej to, nedělej,“ neznámá babička chytila Jeníkovu ruku a odťáhla ho dál od stěny. „Jestli si ulomíš a ochutnáš, přestane ti chutnat všechno jídlo. A tyhle perníčky taky jednou dojdou,“ varovala Jeníčka milá a laskavá babička se zlatým srdcem. Vážně měla zlaté srdce. Krásně jí zářilo, takže když si stařenka nevzala na sebe minimálně 2 svetry, bylo vidět zlatavé paprsky na její hrudi.

Pokračování na další straně

Prázdniny, to jsou také tábory—a posezení u táboráků.

Dokončení

„Pojďte, pojdte dál.“ pobídla je stařena.

Zmatení sourozenci kývli. Hned souhlasili, protože venku foukal mrazivý vítr. Vevnitř byla ještě vůně silnější a přitažlivější. Bylo těžké odolat. Navíc v chaloupce i úplně všechn nábytek byl z krásně ozdobených perníčků.

„Mám pro vás důležitý úkol. Tak důležitý, že když selžete, tak bude zle.“

„Co tím myslíte, „zle“?“ hned Mařenka reagovala na babiččinu větu.

„Zle je zle. Na tom není nic, co bych mohla vysvětlit, dívkenko,“ usmála se. „Potřebovala bych, abyste mi donesli deset lahví mléka. To by mi mělo vystačit.“ pokračovala.

„Cože?!“ divil se Jeníček.

„Potřebovala bych, abyste...“ téměř plačtivě zopakoval prosbu.

„Já vím, ale to je vše? Jen mléko?“ přerušil babičku Jeníček.

„Chlapečku, do řeči se neskáče, ano? Jinak ano. deset lahví.“

„A proč zrovna my?“

„Teď je řada na vás.“

„Jak na nás!“ vykřikl Jeníček.

„Nedovolila jsem vám, milé děti, sníst ten perníček.

Tím jsem vás zachránila. Už byste nechtěli jíst nic jiného.“

„Dobře, dobře.... Doneseme vám mléko,“ souhlasila Mařenka bez Jeníčkovy svolení.

„Děkuji vám moc, děťátka. Já bych šla sama, ale mé nohy mi to nedovolí,“ babička vypadala velice nešťastně.

„Tak my tedy půjdeme. Za tři dny vám mléko donese-me,“ slíbila Mařenka a hned následující ráno se po nasekání dříví vydaly děti do města.

A teď přijdu na řadu já, prodavač. Beze mě by bylo zle. Jeníček a Mařenka kráčeli k mému obchodu. Věděli, že prodávám lidem kvalitní mléko.

„Dobrý den, my potřebujeme...“

„Deset lahví mléka, že ano?“ s radostí jsem dokončil větu.

„Ano...“ koukali se na mě podezřívavě. Tak jsem musel ještě něco říct, abych je uklidnil:

„Babička se vás zeptala, jestli jí nekoupíte mléko, je to tak? Je to moje stálá zákaznice. Bude to stát celkem 220,- Kč,“ a položil jsem deset lahví na stůl.

„Dobře.“ Mařenka vytáhla z kapsy růžovou peněženku. Zaplatila přesně 220 kaček, takže jsem nemusel nic vracet.

Mám rád, když mi zákazníci dávají přesně.

Jeníček a Mařenka odešli. Byli neopatrni a shodili dvě láhve. Nevolať jsem je zpátky. Bylo pozdě a já obchod zavřel. Jakmile sourozenci dorazili domů, museli připravit večeři pro nemocné rodiče. Vrátili se totiž velice pozdě. Celý večer běhali z kuchyně k rodičům a zase nazpátek. Měli tolik práce, že zapoměli na mléko za dveřmi.

Další den děti do lesa nešly. Musely zůstat s rodiči, kteří na tom byli ještě hůř.

Čas utíkal, uběhl i třetí den, kdy měli sourozenci přinést mléko laskavé babičce. Nebo aspoň jeden z nich. Ale hlavy měly plné starostí o rodiče, a už se do nich nevešla další povinnost. Vzpomněli si až docela za dlouho....

„Ach ne! Mléko!“ Mařenka zoufale vykřikla, když prala prádlo. Rychle se šla kouknout ven, jestli ještě láhve jsou. Samozřejmě tam už nebyly. Rychle běžela za Jeníčkem a oznámila mu tu špatnou zprávu.

„Mařenko, proč jsi vlastně souhlasila?!“ Jeníček otevřel lednici a vybral všechny láhve mléka, které měli doma. Byly tam jenom tři. Velice se hněval. Obvykle nebyval tak našťvaný, ale Jeníček se začal zlobit na Mařenku, už když dala ten slib stařence. Měl pocit, že to nebylo rozumné. Takže zlost, kterou pocítil před pěti dny, se přidala k jeho dnešnímu hněvu. Rozkázal Mařence, aby se ještě podívala spíže, jestli tam nezbylo mléko. Nic tam však nebylo. Vzali, co měli a pospíchali k chaloupce. Když tam dorazili, před sebou neměli krásně zdobenou perníčkovou chaloupku. Zbyly po ní jen spálené kusy. A vedle seděl nějaký člověk, který dojídal ty zbytky. Když dojedl poslední, zoufale hledal po zemi další.

Mařenka a Jeníček stáli nehybně. Pohled na hladovějícího člověka je šokoval. Po chvíli se jich všimnul. Vrhnuť se na ně. Sourozenci upustili mléko a běželi domů jak o život. Vlastně jim šlo o život. Do domu se vloupli další hladovějící lidé. Byli to obyvatelé města. Hladověli po perníku. Jeníček a Mařenka se nemohli dostat dovnitř. Nevěděli, co mají dělat. Zakřičeli na své rodiče. Odpověď však nedostali. Křičeli znovu a znovu. Stejně. Nic. Osoba, která dojídala zbytky chaloupky, se už k nim už přibližovala. Ještě jednou zakřičeli na rodiče. Bez odpovědi. Mařenka chtěla jít dovnitř, ale vyděsil ji muž, který ležel v předsíni a mumlal: „Perníčky..... perníčky...!“ Jeníček chytil Mařenku za ruku a táhl ji ven. Utíkali pryč. Nezastavovali se. Neohlíželi se. Utíkali se slzami v očích daleko od města...

Město bylo po dvou dnech vylidněné. Lidé, kteří ochutnali babiččiny lahodné perníčky, zemřeli hladem. Byl to takový hlad, že se nedal vydržet a zešíleli z toho. Ostatní obyvatelé byli buď napadeni hladovějícími lidmi a nebo ještě stihli utéct. Už se nevraceli. Postupem času město zarostl les, ve kterém se nacházela perníčková chaloupka. Po městě se slehla zem. Nikdo ho nikdy už nenajde!

Niky Pham

Školní výlet

Napřed jsme přijeli do lanového centra Sv. Linhartu v Karlových Varech, kde proběhla taková záchranná akce. Zachraňovali jsme Alexe. Spadl, a už se nedokázal vytáhnout zpátky. Pak jsme pochodovali směrem na lanovku Dianu. Ostatní jeli ještě i na zámek Chyše, kde měli procházku v korunách stromů. Já ale jsem místo toho byla na workshopu s oděvní tvorbou. To mě moc baví. Tam přijel i kropící vůz, což bylo v tom horku hodně výhodné osvěžení.

Potom jsme ještě spali ve škole. Pustili jsme si kino, promítali nám film Tajný život mazlíčků. Před spaním jsme dováděli v tělocvičně a potom jsme si připravili stopovačku ve škole. Strašili nás tam spolužáci. Nakonec jsme hráli schovku, holky proti klukům. Moje nejlepší kamarádka měla v den výletu narozeniny, proto všem přinesla dort. Úplně na konec jsme si pustili film Avatar— a usnuli jsme. Paní učitelka nám vyprávěla pohádku o nás. Dobrou noc.

Eliška Sloupová

Invaze

Všechno se to stalo v roce 2056. To jsem jel vlakem do Londýna. Seděl jsem u okénka, vlak jel, jel a jel, když náhle něco začalo padat z nebes. Byly to asi meteority. Zářily jako

oheň. Najednou jsem slyšel hrozný křik a vlak se ponořil do černého kouře a naboural. Ztratil jsem vědomí...

Nevím za jak dlouho, ale asi po 5 hodinách jsem se vzbudil, vystoupil jsem z rozbitého vlaku a podle mých údajů jsem zjistil, že jsem už v Londýně. Všude kolem mne to bouchalo a houkaly sirény. Kouř. Oheň. Zemětřesení. No prostě peklo. Až po pár minutách jsem si všiml, že vlak, kterým jsem jel, je v plamenech. Tak jsem se rychle otočil a začal utíkat. Běžel jsem a běžel, a potkal jsem pár lidí. Zeptal jsem se jich, co se děje. To nebyli lidi, to byly bytosti z jiného světa. Jak vypadaly? Místo odpovědi se ke mně odpovědi otočily zády a už se mnou nemluvíly. Tak jsem se vydal dál, a utíkal jsem pořád pryč od nádraží...

Ááááááchchch... vyšel jsem do ulic a všechno bylo zdemolované. Ale pořád žiju, což je priorita. No tak jsem šel dál, a bylo to ještě horší. Všechno kolem padalo a bořilo se. Pak jsem je uviděl. Byl to zástup těch kovových bestií. Šly v řadě a z jejich chapadel šlehaly nějaké paprsky. Nevěděl jsem, co to je, ale určitě jsem věděl, že mě to zabije. Tak jsem rozběhl. Na ulici jsem našel sekeru, tak jsem ji vzal a utíkal s ní dál, až jsem potkal nějakého robotického pavouka. Někoho právě vysával. Tak jsem se na něho rozběhl a rozsekal jsem ho. Uhhh, aaaa-

aaaaaa, co to je? Těch pavouků bylo víc a víc, tak jsem začal zase co nejrychleji utíkat. Najednou vedle bum, bum, niioouuu, bum bum bum...

O dalších pět hodin později mě našli živého pod sutinami domů. Celý Londýn vojáci zbombardovali. Nic, žádný ten hnusný stroj nepřežil a lidstvo bylo zachráněno před invazí.

Marek Stolarik

Let do vesmíru

Píše se rok 2017

Jakmile jsem nastoupil do rakety, tak jsem si sedl do sedačky, protože už dávno začal odpočet. Jsem trochu pomalejší. Když jsem se rozhlédl, tak jsem zjistil že interiér rakety je velmi útulný. Byla tam sedačka, generátor na elektřinu do něj zapojená TV, a do TV byl zapojen CD přehrávač. K tomu tam byla krabice plná filmů. Byly tam další dveře, ale věděl jsem, že musím být připoutaný. Když hlasatel doříkával číslici jedna, a řekl start, jako bych měl v krku knedlík.

Když se raketa začala vznášet byl tlak hrozný.

„Letíš poprvé, co ???“ Ohlédl jsem se vedle sebe. Z toho vzrušení jsem si nevšiml, že vedle mne je nějaký chlap. „Jsem si tě ani nevšiml,“ řekl jsem mu.

„Hele odpoutej se, už tu není gravitace.“

Když jsem se odpoutal, začal jsem se najednou vznášet. V tom moment se raketa celá otrásla, a ten chlap vytáhl nějaký tablet a řekl mi, že proti nám letí roj meteoritů a ať se jdu schovat do KRYTU.

„Kde je „KRYT““

„Támhle, vole,“ ukázal na zeď vedle televize.

Přišel jsem k ní : „Zdi, otevři se!!!“

„Musíš zatlačit.“ Mezitím už pro mě vytáhli oblek a vybavení.

Zatlačil jsem a zeď se otevřela. Za ní byla tma.

„To mě tu necháš samotného?“

„Zatlač, a všechno najdeš v modrém boxu. Jo, a zavři za sebou. Jakmile dám signál, zmáčkneš velké modré tlačítko.“ Ihned jsem za sebou zavřel dveře. Asi po dvou minutách se z reproduktoru ozvalo: „Ihned zmáčkni to tlačítko. Je to horší než se ...Áááááh...“

Neváhal jsem a zmáčkl tlačítko. Zdi se zasunuly do země, a kolem mě byla samá skla. Když jsem se podíval ven, tak ten chlap byl rozdrásaný, od krve a promluvil do reproduktoru: „Páku dopředu.“

A v ten moment něco zasáhlo loď. Z reproduktoru bylo slyšet výkřiky bolesti, praskání kostí a zvuk, jako když mlýnkem melete maso. Už jsem to nevydržel, a hodil jsem nejbližší věcí po mikrofonu, abych neslyšel to naříkání. Reproduktor ztichl a já strčil do té páky.

„KRYT“ se rozletěl. Automaticky zatáčel, a letěl k zemi. Asi po 2 minutách se začal „KRYT“ otrásat a po skle lezla rychlá černá věc. „KRYT“ začal najednou hořet. Věc se snažila dostat dovnitř, ale to jsem už byl v atmosféře. Pak přišla rána, a probral jsem se v nemocnici...

Rok 3017

Z tohoto deníku jsme tak získali další informace, proč byl tehdejší svět zamořen.

František Opelt

Ach ta škola...

Peříčka trčící z peřiny mě šimrají na nohách, má hlava, která je ponořená do měkkého polštáře, uvítá nový sen a záda se neustále převalují na kožíškovém prostěradle. Spánek je perfektní... jako bych se vznášela na malém mráčku.

„Crrrrrrrrrr!“

„Ještě pět minut!“

O dvacet minut později...

„Crrrrrrrrrr!“

Ach jo. Mně se tak nechce vstávat. Ale no co, půjdu uvítat nový den. Je nádherné ráno. Slunce vychází, z listů rostlin odkapává rosa a otravné houkání aut vždy přiměje mého psa výt. Každým krokem na studené podlaze se pomalu probouzím.

Ranní sprcha a nějaká ta hudba by mi také prospěly. Tak kde mám telefon? Tak jedna píseň neuškodí, protože je teprve 6:30. Cože? To ne, za dvacet minut mi jede autobus a já tady ještě stojím před zrcadlem v županu a bačkůrkách?

Tak jo musím si rozvrhnout, co v těch deseti minutách musím udělat. Vyčistit zuby si teda rozhodně musím, jelikož ten yperit co mám v puse mi opravdu nedělá dobře.

Myslím si, že už můžu vyrazit. Můj vzhled malé copaté holčičky mi ušetří peníze za bus, takže budu platit jenom poloviční jízdu (vím, že jsem škrt, ale nesudte mě).

Ve škole...

„Moji drazí bobánci. Doufám, že jste si užili víkend, protože teď jste v mých rukách a já vás donutím makat! Ha ha ha! Teda chci říct, doufám, že si dnešní vyučování užijeme.“

„Bože!“

„Říkal jste někdo něco?“

„Bože, o Bože! Paní učitelko už máte opravené naše rozbory Starého Zákona?“

„Ano, mám. Pavlíno, musím tě pochválit, proto-

že si skvěle odvedla svou domácí práci.“

„Děkuji moc. Víte, vůbec jsem to.... Aha vy mluvíte na tu druhou.“

„A co se týče té druhé Pavlínky.. Kde tě mám?“

„Tady. Také se vám líbila moje práce?“

„Ne. Nerada to opět říkám (kecá, říká to moc ráda, vždy se ji rozzáří tvář, když mě může setřít), ale opět si pro mne znamenala velmi velké zklamání.“

Takže abych si to shrnula, tak jsem čekala celých 48 hodin, abych se dozvěděla, že mi literatura nejde. Ne-ní nad to mít takový skvělý začátek dne.

„Takže jsem se mojí milí rozhodla, že budu zkoušet. A dnes je na řadě... Pavlína!“

„Ha! Bych nechtěla... Vážně, zrovna teď mluvíte na mě?“

O celých 10 vteřin později

No, zkoušení bylo celkem rychlé. A to nebylo proto, že bych vše uměla (jako bych měla být hvězda západu), nic takového, bylo to proto, že jsem nic nevěděla. Jestli jste si mysleli, že je nemožné dostat pětku z literatury, tak vítejte v roce 2017. Většinou když dostanu špatnou známku, řeknu si, že by to mohlo být horší, jenomže když dostanu pětku, tak je to trochu těžký zůstat pozitivní.

Já už ani nevím kolik času uběhlo, po tom zkoušení se ten čas nějak zastavil, no prostě jsem šla domů...

Takže když už jsem doma a mám spoustu práce, je čas se na to vrhnout. Na svém papírku tu mám spoustu poznámek, které musím udělat:

Udělat si seznam bodů, které musím za dnešek splnit.

1. Válet se v posteli, koukat se na seriály a jíst při tom sladkosti.

2. Říct mamce, že jsem dostala špatnou známku a statečně se k tomu postavit. (no tak to asi vidím, že ji prostě přesvědčím, že je chyba na straně učitele a ne na mojí).

3. Otevřít všechny knížky v pokoji, abych na ni udělala dobrý dojem.

4. Osprchovat, jelikož jsem se z toho všeho myšlení trochu zapotila.

„Pavlíno, už jsem doma!“

„No zrovna na tebe jsem se těšila.“

„Říkala jsi něco?“

„Ne, ne, nic šéfová. Jak se máš?“

„Tak zaprvé mi „šéfová“ říkat nebudeš. A zadruhé, mám se celkem dobře.“

„Mami, dneska ti to moc sluší.“

„Ale to je tvoje oblečení.“

„No právě, já mám opravdu skvělejší vkus.“

„Jak dneska záříš! Jako bys každým dnem omládlá.“

„Hm, díky. Nemaž mi rýži kolem pusy a řekni mi, jak bylo ve škole.“

„No, dostala jsem jedničku z matematiky, jedničku z angličtiny, jedničku z němčiny a pě...u z literatury.“

„Co bylo to poslední?“

„Dostala jsem jedničku z matema...“

Z mého deníčku

„To vím, ale co jsi dostala z literatury?“

„No přece pě...u.“

„Ještě jednou!“

„Pět...ku!“

„Děláš si ze mě srandu? To ti snad nestačila můj proslov o tom, jak dopadneš v budoucnosti s takovými známky? Pětka: popelářka. Jednička: prezidentka. Pětka: MHD. Jednička: Mercedes. Pětka...“

„Mami, já mám takový pocit, že nevíš, jak to funguje. Vždyť známky jsou jen čísla. Mojí budoucnost to přece vůbec, ale vůbec neovlivní.“

„Opravdu? Já, když jsem byla ještě studentka, byla jsem skvělá. Dostávala jsem jenom samé jedničky... Ne, teď žertuji. Někdy to byly i jedničky s hvězdičkou. Věděla jsem za jakým cílem si mám jít a taky jsem ho dosáhla. A teď koukni na mě. Jedničkářka povídá pětkářce o její budoucnosti. Kam ten svět jenom spěje? Ty si vůbec...“

O 2 hodiny, možná ale o dny, týdny, co já vím, později

„... vidíš a to jen důvod, proč já jsem v té škole byla tak skvělá. Prostě dokonalá. Promiň, na co ses mě ptala?“ skončila svoji dlouhou řeč maminka.

„Co bude k večeři?“

„Uvědomuješ si to vůbec? Ty se divíš, že ti to ve škole nejde, když nedáváš pozor a teď nemůžeš věnovat ani trochu pozornosti svojí nejdražší máti?“

„Jenomže já chci jen vědět, co bude k večeři! Už mě tu držíš tři hodiny a já musím poslouchat tvoje skvělé a poučné příhody z dětství s prázdným žaludkem.“

„No a to je tvůj problém. Kdybys byla alespoň trochu chytrá, udělala by sis ji sama.“

„Ale vždyť si říkala, že nás dneska překvapíš svou jedinečnou „specialitou“.“

„Takže celá domácnost leží jenom na mých bedrech? Proč zrovna já bych měla všem vždycky vařit večeři?“

„To je neuvěřitelný!“

„A ještě na mě řveš. Je to s tebou fakt příšerný. Koukni jak jsi drzá. Potom se divíš, že tě učitelé nemají rádi.“

„Ach, ta škola.“

Pavla Nguyen

Dneska je 18. května. Konečně!

Moji rodiče právě odjeli na letiště. Abych to shrnul. Můj otec vlastní firmu, má matka pracuje jako jeho sekretářka. Za dva dny mají schůzku až na druhém konci světa. To znamená, že celý tento týden budu doma sám. Můžu zde pořádat večírky, protože vlastníme největší dům v okolí. Kromě toho, že píšeme slohovou práci z češtiny a čtvrtletní práci z matematiky, tak jsem se na tento den velice těšil. A nehodlám si ho zkazit jen nějakými hloupými písečkami. Ulít se ze školy? Dobrý vtip. Že moji rodiče jsou bohatí neznamená, že se nestarají o moji absenci a známky. Naopak, jsou na mě velice přísní. Mám doučování čtyřikrát týdně. Jediná výhoda, která je, že jako ostatní nemusím chodit nikam. Ten pán, který mě doučuje, chodí k nám domů.

Hotovo! Po testech. Mám z nich celkem skvělý pocit. Nesmím se moc přeceňovat. Rodiče mi pokaždé říkali, že je to zlá vlastnost a nepřejí si, aby se to stalo mým zlovykem. Jelikož, když jsem byl menší, tak jsem se choval panovačně. Proto mě moc lidí v té době nemělo rádo.

Za čtyři dny mám narozeniny. Plánuju to oslavit ve velkém, pozvu všechny lidi z okolí. Rodiče mi říkali, že pokud budu doma udržovat pořádek, tak klidně zůstanou na tom druhém konci světa déle. Což si samozřejmě přeju, aby se to jen vyplnilo. Během těch čtyř dnů se budu snažit uklidit celý barák. Zítra si seženu číslo na lidi, kteří zabijí doma všechny roztoče a všechny další obtížný hmyz.

Dobře. Dneska, zítra a pozítří musím přespat u svého kamaráda, jelikož ti pánové mi pověděli, že ve sklepě se nachází velké množství hmyzu, že jeho zneškodňování zabere nejdéle tři dny...

Dneska je už 21. května. Páni. Přesně tak, zítra mám narozeniny. Ty předešlé tři dny jsem spal u svého kamaráda. Dneska se konečně můžu vrátit domů. A začít připravovat věci na moji velkolepou oslavu...

Pokračování na další straně

Přátelství

A už je to tady. Poslední den do konce školního lyžařského kurzu. Celkem mě to tady nijak nenudí, i když neumím moc dobře lyžovat. Ale na sjezdovkách mě to vážně baví. Je to lepší, než se namáhat na běžkách.

Učitelka: „Miláčci moji, co byste dneska radši? Sjezdovky nebo běžky?“

Všichni jsme bezhlavě vykřikli „Sjezdovky“.

Dvě hodiny před odjezdem...

Učitelka: „Doufám, že jste se tady něco naučili. Emmm. Vynecháme ten divoký sjezd na lyžích z prudkého svahu, který se stal zrovna tobě, že?“

Zatvářil jsem se na ní svým přihlouplým výrazem, který vypovídá, že nevím vůbec, o co se jedná.

Učitelka: „No ty se moc neusmívej.“ Podívala se na mě zpátky mým tzv. netušícím výrazem. Málem jsem z toho dostal záchvat smíchu.

Březen...

„Ty jsi vážně nemožný,“ pověděla mi učitelka.

„Ale to jsem neudělal já,“ snažil jsem se ji to vysvětlit.

Učitelka: „Tak kdo tedy? Nikdo jiný se tady kolem tohoto květináče až na tebe nepohyboval.“

Já: „Vážně jsem to neudělal.“

Učitelka: „Víš, že toto je moje třída. A tato rostlina je z mého domova? Znáš vás dlouho.“

Já: „No nevím, ale já jsem to fakt neudělal.“

Pokračování na další straně

Na rybách...

Přátelství

Dokončení z předchozí strany

Učitelka: „Prosím tě, už se nevymlouvej. Dej mi svojí žákovskou knížku. Jenom si opišu telefonní číslo na jednoho z tvých zákonných zástupců. Máš ještě nějaké odůvodnění?“

Já: „Ne. Omlouvám se. Já do toho květináče nechtěně strčil.“

Učitelka: „Hlavní, že jsi to přiznal.“

Doma...

Mamka: „Proč jsi to udělal? Kvůli tobě jsem musela koupit nový květináč. Zítra ho dej učitelce. Opovaž se něco znovu rozbít. Nepřeju si, aby se to nadále už opakovalo.“

Já: „Ale mami, co na tom proboha nechápeš? Já jsem to neudělal. To udělal můj zlobivý spolužák o přestávce. Běhal ve třídě. Nechtěně do mě strčil a já zase omylem strčil do toho květináče, který se nacházel hned za mnou. Ale protože je to můj kamarád, tak jsem to vzal na sebe.“

Mamka: „Kam to spadlo? Že si učitelka tak stěžovala?“

Já: „Ten květináč spadl pod okno, na chodník.“

Mamka: „No v pohodě. Už mi nic vysvětlovat nemusíš. Jenom si tedy nepřeju, aby se něco takového opakovalo.“

Jsem tak rád. Mám štěstí, že mám tak rozumnou osobu v rodině jakou je moje mamka.

Na školním výletě...

Momentálně máme oběd. Jenže já jsem asi jediný, kdo z naší třídy nic nejí. Je mi nepříjemné jíst někde, kde jsou zvířata. Natož tropická. Je tady dokonce i krokodýl, z kterého mám veliký strach. Pokaždé když si zívne (myslím si to asi jako jediný, že to je náznak zívnutí), tak otevře svojí hrozivě vypadající rozevřenou čelist, zrovna tady v ZOO, kdy je ještě denní světlo.

Před odjezdem...

Učitelka: „Snad jste si tady nic nezapomněli. Vyrážíme směrem k autobusu.“

„Nezapomněl jsi tam nic?“ zeptal se můj soused, který seděl hned vedle mě.

„Proboha, jo. Já tam nechal svojí mikinu za pět set.“ Za námi seděl ten spolužák, který do mě strčil. Vlastně mohl za celou tu věc s tím květináčem. Vyběhl z autobusu. Všichni se lekli. Učitelka na něj začala křičet, aby se vrátil. Společně s učitelkou dorazili zpátky asi za čtvrt hodiny. V ruce držel moji mikinu. Podal mi ji. A řekl mi, že to byla maličkost. Byl jsem rád, že takového kamaráda jako jeho můžu mít. On se zdá jako zlobivý kluk, ale není. Je to velice zdvořilý mladík.

Lili Nguyen

Z mého deníčku

Dokončení z předchozí strany

Začnu s přípravami hned, jak z mého domova zmizí ten nechutný zápach. Dobrá zpráva je, že rodiče jsou na mě pyšní, že jsem na něco takového přišel. Tím myslím zavolat ty lidi, kteří si říkají “odborníci“. Kdyby to byli odborníci, tak by jim to tak dlouho netrvalo.

22. května.

Už jsem se dočkal. Během jednoho rána jsem stihl obvolat skoro celé okolí. Jenže to nejúžasnější na tomto je, že za mnou přijede můj starý dobrý kamarád Kuba. On pochází z jednoho malého městečka, ve kterém jsem kdysi vyrůstal. Rodiče se odtamtud odstěhovali za lepší práci. Kuba mi chyběl. Proto za ním přijdu dnes večer na nádraží.

Večer...

Dokonalé. Všichni pozvaní přišli. Až na jednoho. Kubu. Měl by dorazit kolem osmé.

„Zatím se všichni pohodlně usadte. Pusťte si ten X-box. Hrajte ty svoje střilečky (které mi koupili rodiče. Nikdy jsem nepochopil co na tom ostatní tak vidí, že je to tak baví.), další hry najdete tam vlevo na polici. Hlavně moc nekřičte, aby si některý z vašich rodičů vás nepřijel vyzvednout. Já tedy vyrazím na nádraží. Vráťím se přibližně asi za hodku. Víte přece, jak to mám daleko. Kdybyste měli hlad, tak si vytáhněte něco z lednice. Můžete se také občerstvit tím, co je na stole, ale nesnězte to všechno. Tak se tady zatím mějte.“

Mezitím venku...

„Polovina cesty za mnou, polovina ještě před mnou. Venku se začíná stmívat. Doma jsem si zapomněl svou přenosnou nabíječku. S sebou mám pouze sluchátka, která mám v uších. Vybíjí se mi baterka. Páni. Karma. Co více si přát, že ano. Ne. Prosím, ať se mi to jen už zdá. Prosím, bože na nebi. Nic... Nikdy jsem tomu nevěřil. Před mýma očima se objevily dvě různé cesty, jaké obvykle bývají v pohádkách. Po mé levé ruce je zkratka, jenže strašidelným lesem. Je plný tajemství, duchů a dalších pověstí, které přece nikoho nezajímají... Nebo jo? Po mé pravici je dlouhá procházka různým sadem. Jednoduché. Nejsme v pohádce, ale v realitě. Takže jdu tou delší cestou. Samozřejmě. Úžasný pocit. Vybila se mi baterka. Fajn. Uklidním se a budu poslouchat ten krásný vítr. Ne. To už snad není možný. Teď jsem si uvědomil, že mám alergii na pyl. Nebrečím. Jen mi slzí oči. Ach bože. Bože! Bože! Bože!!! Právě jsem tady někde mezi těmito překrásnými květinami ztratil jednu svoji kontaktní čočku. Ještě lepší, že jsem si brýle nechal doma. Dobře. Právě teď vypadám jak ten největší zoufalec na celém světě. Abyste měli představu, jak vypadám. Slzí mi oči, což vypadá jako bych byl brečel. Mám potrháný oděv od těch blbých růží. Na cestě zpátky už budu s Kubou. Takže všechno může být v pohodě. Doufám...“

Na nádraží...

Kde je Kuba?! Už má osm minut zpoždění. Venku je zima. Všechno kolem mě je tak strašidelné. Hlavně ta blikající žárovka nade mnou. Stojím tu sám. Nikdo tady není. Jen já a ta žárovka.

Tamhle někdo vystupuje. Super, Kuba konečně dorazil. S otevřenou náručí běžím k němu. Objal jsem ho. Byl jsem tak rád, že se můžu zase setkat s takovou, úžasnou osobou, jako je on.

Plný nadšení a se slzami v očích jsem ani nevnímal, koho jsem to vlastně objímám. Bez jedné čočky jsem mimo. A jistě, že to bude také tím, jak mám zamížené oči z toho příšerného pylu. Bohužel se stalo něco naprosto hrozného. Celou dobu jsem objímal nějakou starou paní. Omluvil jsem se jí. Byla na mě přesto nepřijemná. Podívala se na mě vražedným pohledem. A poté mě praštila do nohy svou železnou holí o, kterou se opírala. Otočil jsem se na ni. Jenže v ten moment se před mnou zavřely dveře vagonu. Volal jsem, že nejdou otevřít. Běžel jsem po celém tom vlaku. A pak jsem najednou narazil do Kubu.

„Kubo!!!! Chyběl si mi. Hele, kam to jedeme?“

Kuba jakožto můj dobrý kamarád poznal v mém obličejí paniku a strach. Proto mě uklidnil a řekl, že jedeme jen na další zastávku, která je blíž k mému domu...

To se to podařilo. Dorazili jsme na zastávku. Doufal jsem, že vlak přejede přes ty dvě cesty, které mi zrovna nějak nepřály. Ne! Chyba. Ta zastávka se nacházela zrovna naproti té louce. Vystoupili jsme a museli jít přes ni. Během překonávání louky s největším množstvím pylu na centimetr čtvereční, jsem Kubovi všechno pověděl. A ten se rozhodl, abychom se raději vydali zpátky tou kratší, jenže strašidelnější cestou.

Nemám tušení proč, ale teď mi nepříjde tak špatný jít tudy. Vlastně je to lepší, než tamta cesta. Jsou tady aleje stromů. Stojí v řadě pěkně za sebou a vždy pod každými dvěma se nachází jedna bílá lavička.

Po náročné chůzi jsme se posadili na jednu z těch sympatických laviček. (*Ano, za nimi se ale taky nacházel pyl*). Začaly mi zase slzet oči. Páni, ztratil jsem svojí druhou čočku... Opustili jsme lavičku. Po chvíli jsme si sedli společně do kruhu, který byl vydlážděn tmavšími kameny v chodníku. (*Jistě, aspoň to bylo nejdál od toho pylu*). Už tu nic zlého nebylo...

„Hele? Neuděláme si fotku? Teď a tady, v noci?“ zeptal se mě Kuba. Přikývl jsem. Udělali jsme si pár fotek. Kuba si stěžoval, že na všech vypadá strašně. Podal mi mobil. Položil jsem ho na zem, upravil si účes a šlo se na věc. Zvednul jsem telefon, nejdříve to zaostřilo na mě. A potom. Ehm. Potom....

Kuba tam nebyl.

„Kubooo! Nedělej si ze mě srandu, mě to vtipně nepříjde.“

Kuba se neozval.

„Kubíku? Mám tady pro tebe překvapení. Dám ti ho, když se mi ukáže.“

Nic. Nadále bylo všude kolem ticho.

Po vykřičení hlasivek jsem se postavil a vydal se ho hledat. Ano. Viděl jsem naprostě...h.... (*jak se tomu říká? Vím to. Nesmím to ale říct. Pokud se to dozví moji rodiče, jak mluvím, tak je se mnou amen*). No nic. Došel jsem na pěší zónu. Zbývalo mi nejméně pět minut od pěší zóny ke mně domů....

Přesto, že jsem skoro vůbec nic neviděl, tak jsem najednou zahlédl něco fakt strašidelného. Chtěl jsem začít křičet o pomoc. Nemohl jsem. Kdybych začal, tak by si mě ta osoba všimla. Osoba. Já fakt nevím, jestli to vůbec osoba byla. Doufám, že ano, že to je člověk.

Špatně jsem si tipnul. Bylo to něco stokrát horšího. Byla to skleněná panenka. Přibližovala se ke mně, čím dál tím víc. Byla blíž a blíž. Couval jsem a couval... V té temnotě jsem nic neviděl. Ano, přesně tak. Zakopnul jsem o kámen a spadl na zem. Zavřel jsem oči. Když jsem je otevřel. (*Pane Bože na nebi. Pokud mě teď slyšíš, pomoz mi prosím*). Ta panenka stála přímo nade mnou. Měla blondáté vlasy, červené oči. Podávala mi ruku. Kopl jsem do ní. Spadla na zem. Nastartoval jsem. Běžel jsem, jako kdyby mi šlo o život. Což mi vlastně opravdu šlo.

Schoval jsem se za roh. Oddychl jsem si. Podíval jsem se zpoza rohu. Nikde nebyla. Otočil jsem se, abych běžel dál, ale...

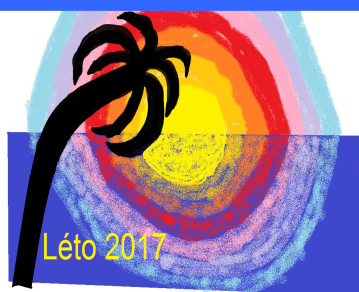
... ale najednou se ta hrozná panenka zjevila přede mnou znova. Spolu s ní přede mnou tentokrát ještě stálo jakési ještě strašidelnější stvoření, které mělo na sobě černobílé oblečení, jaké nosí vězňové a v ruce drželo přbor. Byl celý od krve. Hodil jsem po nich skleněnou láhvi od piva. Běžel jsem dál. Strach mne popoháněl. Už mi zbývaly jenom dvě zatáčky doprava.

Jsem před dveřmi. Popadám dech. Z tašky vytahuji roztřesenou rukou klíče. Někdo je ale za mnou. Rychleji než já natáhl ruku a odemкнуl dveře místo mě. Nechtěl jsem se otočit. Báł jsem se, co uvidím. Vstoupil jsem dovnitř a rychle jsem za sebou zabouchl. Doma nikdo nebyl. Všude tma. Myslel jsem si, že se teď zapne světlo, všichni na mě vyskočí a popřejí mi všechno nejlepší k narozeninám. Ne. Nic se nestalo. Pouze jsem slyšel chichotání. Ty hlasy zněly jako hlasy mých kamarádů. Oběhnul jsem všechny pokoje. Zapnul jsem všechna možná světla, které jsme měli doma.

Nikdo nikde. Všichni už asi odešli. Kubu jsem ztratil. Sedl jsem si doprostřed prázdné místnosti. Rozbrečel jsem se. Něco mě tahá. Au. Au. Au. Bolí to. Někdo tu je. Přestaň prosím, ať už jsi kdokoliv. Nech toho. Aha. Aha. Nebyl to sen. Jeden z mých kamarádů mi sundal z hlavy helmu. Šlo o helmu, ve které jsou zabudované brejle, přes které se díváme na svět a připadá nám to jako skutečnost, ale je to jen virtuální realita. Celou dobu jsem jenom hrál hru. Hloupou hru. Nic. Ale dá se říct, že mě to bavilo. Všechno bylo tak reálné. Vážně jsem si to užil. Nejlepší z historie dnů byl dnešek.

A to dneska je 22. května. Moje narozeniny.

Lili Nguyen

Obrázek nakreslila Eliška Sloupová

Dokončení příběhu

Výlet na zámořské lodi

... v kabině byla nuda. Už byl večer a já nemohl spát. Vyšel jsem ven, a že se projdu na palubě. Všude mrtvo, nikde ani živáčka (kdo by se divil v 01:00 ráno). Došel jsem až na příď. Pozoroval jsem moře. Když najednou - ledovec přesně naproti lodi nám zablokoval cestu. Divil jsem se, že kapitán nic nedělá. Ihned jsem vyběhl do řídicí místnosti, a co nevidím. Kapitán spí na kormidle, ani se nehne. Položil jsem ho na zem a ujal se řízení. Naštěstí jsem věděl, jak to funguje. Rychle jsem zatočil kormidlem doleva, abych získal čas a stihl loď zpomalit a zastavit. Povedlo se. Bezpečně jsem zastavil a šel si lehnout. Po tomhle dobrodružství jsem usnul hned. *Ladislav Sudek*

DOSPĚLA JSEM... S KNÍŽKOU.

Nádech, výdech.
Nádech, výdech.
Vdechnutí dojmů.
Sezení na křídlech
věčné fantazie.

Když mi bylo pět,
začalo to pohádkami.
Z pohádek jsem měla svět,
točil se plnými obrátkami.

Nádech, výdech.
Vdechni to dětství.

Spolu s vjemy
rostl rozum.
Hladím slova prsty všemi,
náhle je mi osm.

Nádech, výdech.
Mami, už nejsem dítě květů.
Chci si napsat vlastní příběh,
zamotat se do sítě citů.

Chci ochutnat sladký doušek
- nebo celou sklenici -
vína z romantických knížek
v červené knihovně sedící.

Nádech, výdech.
Jsem docela jiná.
Píšu básně o křídlech,
sama žádná nemám.

Tvrký náraz
na asfalt reality.
odbornost, stručnost, žádný obraz
- krátké přesné přímé věty.

Nádech, výdech.
Obejmi mě všemi listy, knížko milá.
I když nepotkal mě žádný úspěch,
tys tu vždycky byla.

Dospěla jsem.

Anna Vondráčková

UŽ VIDÍM MOŘE

Škola skončila, čekaly nás dva měsíce skvělých prázdnin. Naše rodina už věděla, kam se vydáme, plánovali jsme si to asi tři měsíce předem. Samozřejmě jsme se všichni velice těšili, protože jedeme poprvé k moři na Krétu. Druhý den jsme si všichni sbalili věci. Autem jsme jeli do Prahy na letiště. Cesta byla velice nudná, chtěla jsem si číst svojí novou vypůjčenou knížku, ale mně se dělá v autě často špatně, a tak jsem se rozhodla, že budu jen tak sedět. Na letiště jsme přijeli včas, zkontrolovali nám kufry, a potom už jenom zbývalo najít si místa v letadle. Seděla jsem vedle bráchy. Poprvé jsem seděla v letadle a docela jsem se bála. Zajímavé bylo, že v autě se mi dělalo špatně, ale v letadle to bylo skvělé. Mohla jsem si číst knihu a nic se mi nestalo, zatímco mé mamce bylo špatně, hlavně když letadlo přistálo.

Cesta mi uběhla velice rychle. Hotel byl od letiště kousek, a tak jsme šli pěšky. V hotelu jsme si vybalili, můj brácha, největší gamer, si vzal tablet a hned na něm zase hrál svoje hry. Nikdy ho nepochopím, jsme u moře a ne doma. Mamka a já jsme kráčely na pláž. Já jsem skočila do moře si zaplavat a mamka ta se začala opalovat. Můj tatka si pustil televizi a díval se na fotbal. Večer jsme si dali v moderní restauraci večeři, byla fakt dobrá. Jídlo bylo servírováno formou bufetu, takže sis mohl vybrat, co chceš. Kolem deváté hodiny se pořádaly koncerty a představení, sice jsem tomu nerozuměla, ale bylo to výborné. Už se blížil poslední den. Postupně jsme si znovu sbalili. Mamka začala důkladně uklízet pokoj, aby to vypadalo, že jsme slušná rodina.

Poslední den uběhl velice rychle. Na jednu stranu jsem chtěla zůstat u moře, ale na druhou stranu se mi docela stýskalo po domově. Už nám zbývalo jenom se rozloučit. Vrátili jsme se zpátky na letiště, kde na nás už čekalo to samé letadlo. Tady můj brácha začal říkat svojí obehnanou básničku, jako že to bylo nudné, že jsme vyhodili peníze. Já jsem se mu nedivila, když jenom seděl a hrál hry. Ať si říká, co chce. Já jsem si to moře užila. Chci si to zopakovat!!! Nejlepší prázdniny. Sobě—a všem!
Aneta Dao

Na létě se mi líbí prázdniny. Mám možnost poznávat jiná místa, navštěvovat příbuzné a zažívat dobrodružství. Můžu si taky dělat co chci. Léto je prostě super. Preji všem pěkné prázdniny.

Eliška Sloupová